

POSTANOWIENIE Z DNIA 18 KWIETNIA 2012 r.

V Kzw 82/12

Na postanowienie o pozostawieniu bez rozpoznania wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności, wydane na podstawie art. 6§3 p. 1 kkw w brzmieniu wprowadzonym ustawą z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 240, poz. 1431) – zażalenie nie przysługuje

Przewodniczący : Wiceprezes SO Grzegorz Zarzycki

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko Mariuszowi B.
zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Rejonowego w K. z dnia 19.03.2012r. o odmowie przyjęcia zażalenia na postanowienie wydane w postępowaniu wykonawczym

u t r z y m a ł w mocy zaskarżone zarządzenie.

Uzasadnienie

Niniejsza sprawa zawisła przed Sądem odwoławczym w następującym układzie procesowym:

Postanowieniem z dnia 19.09.2011r. pod sygnaturą II Ko 908/11 Sąd Rejonowy w K. nie uwzględnił wniosku obrońcy o udzielenie skazanemu Mariuszowi B. kolejnego odroczenia wykonania kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnie w sprawie II K 45/07 tamtejszego Sądu. Postanowienie to zostało w dniu 3.11.2011r. utrzymane w mocy przez Sąd Okręgowy w T. pod sygnaturą V Kzw 198/11.

Następnie w dniu 30.12.2011r. do Sądu Rejonowego w K. wpłynął kolejny wniosek obrońcy skazanego Mariusza B. o odroczenie wykonania kary. Postanowieniem z dnia 27.02.2012r. pod sygnaturą II Ko 39/12 Sąd Rejonowy w K. działając na podstawie art. 6§3 kkw pozostawił ten wniosek bez rozpoznania, uznając, że oparty został na tych samych podstawach faktycznych co prawomocnie rozpoznany wniosek poprzedni.

Na postanowienie z dnia 27.02.2012r. zażalenie wniósł obrońca skazanego, jednakże upoważniony sędzia Sądu Rejonowego w K. zarządzeniem z dnia 19.03.2012r. pod sygnaturą

II Ko 39/12 odmówił przyjęcia tego zażalenia jako niedopuszczalnego z mocy ustawy. Z uzasadnienia tego zarządzenia wynika, że do wniosków o niedopuszczalności zażalenia upoważniony sędzia doszedł po analizie zastosowanych posiłkowo w postępowaniu wykonawczym przepisów art. 459§1 kpk i art. 465§2 kpk.

Zarządzenie z dnia 19.03.2012r. ponownie zaskarżył obrońca skazanego Mariusza B. zarzucając naruszenie przepisów art. 6§1 i 3 kkw, art. 7 kkw i art. 18 kkw oraz wyrażając pogląd, że złożenie zażalenia na postanowienie z dnia 27.02.2012r. było w świetle tych przepisów dopuszczalne. Ponadto skarżący zakwestionował ocenę jakoby ostatni ze złożonych wniosków o odroczenie wykonania kary nie wskazywał nowych podstaw faktycznych w porównaniu z wnioskiem poprzednim. W zażaleniu obrońca wniósł o uchylenie rozstrzygnięcia z dnia 19.03.2012r. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, przy czym zarządzenie o odmowie przyjęcia zażalenia obrońca konsekwentnie i błędnie określał jako postanowienie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego Mariusza B. na zarządzenie o odmowie przyjęcia zażalenia z dnia 19.03.2012r. nie zasługuje na uwzględnienie.

Już na wstępie należy jednak zastrzec, że kognicja Sądu odwoławczego obejmuje wyłącznie zbadanie dopuszczalności zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego w K. z dnia 27.02.2012 r. o pozostawieniu bez rozpoznania ponownego wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności. Rozpoznając zażalenie na zarządzenie z dnia 19.03.2012r. Sąd odwoławczy nie jest więc uprawniony do badania merytorycznej słuszności postanowienia z dnia 27.02.2012 r. (w zakresie rozstrzygnięcia czy wniosek o odroczenie wykonania kary z dnia 30.12.2011r. rzeczywiście oparty był na tych samych podstawach faktycznych co wniosek nie uwzględniony postanowieniem z dnia 19.09.2011r.).

Chociaż Sąd odwoławczy podzielił pogląd wyrażony w zaskarżonym zarządzeniu z dnia 19.03.2012r., to jednak tezę o niedopuszczalności zażalenia na postanowienie wydane w oparciu o art. 6§3 kkw wyprowadził z innych argumentów natury prawnej, aniżeli te, na których oparł się upoważniony sędzia Sądu Rejonowego w K. Nie można bowiem wykluczyć, że zarówno autorowi zaskarżonego zarządzenia, jak też autorowi zażalenia uszły uwadze niektóre aspekty nowelizacji przepisów karnych wykonawczych wprowadzone od dnia 1.01.2012r. ustawą z dnia 16.09.2011r. o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 240, poz. 1431).

Zgodnie z przepisami obowiązującymi w dacie orzekania o pozostawieniu wniosku obrońcy skazanego bez rozpoznania (tj. w dniu 27.02.2012 r.) precyzyjna podstawa takiego rozstrzygnięcia wskazywać powinna na przepis art.6§3 pkt 1 kkw, a nie tylko na art. 6§3 kkw. Niewątpliwie natomiast w świetle art. 1§2 kkw sięganie do odpowiednich przepisów Kodeksu postępowania karnego dopuszczalne jest tylko w kwestiach nieuregulowanych w Kodeksie karnym wykonawczym. Dlatego też błędne było powoływanie się w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia na art. 459§1 kpk, a zupełnie niezrozumiałe na art. 465§2 kpk, w sytuacji, kiedy od dnia 1.01. 2012 r. kwestia dopuszczalności zażaleń na postanowienia wydawane w postępowaniu wykonawczym uregulowana została w sposób kompleksowy i wyczerpujący w przepisach Kodeksu karnego wykonawczego.

W błędzie pozostaje też obrońca skazanego Mariusza B., który w uzasadnieniu zażalenia powołuje się na art. 6§1 kkw, twierdząc, że „w postępowaniu wykonawczym obowiązuje generalna zasada zaskarżalności orzeczeń, chyba że ustawa wyraźnie to wyklucza” (k.156v.). W istocie od dnia 1.01.2012r. jest dokładnie odwrotnie.

Zgodnie z art. 6§1 kkw skazany może wnosić zażalenia na postanowienia wydane w postępowaniu wykonawczym wyłącznie w wypadkach wskazanych w ustawie. W przypadku wydania postanowienia opartego na przepisie art. 6§3 kkw ustawa Kodeks karny wykonawczy nie przewiduje zaskarżalności rozstrzygnięcia. Odmowa przyjęcia zażalenia była więc prawidłowa i trafna, bez potrzeby posilkowania się przepisami Kodeksu karnego wykonawczego.

Nie zasługują na uwzględnienie argumenty jakoby z powodu niezaskarżalności postanowień wydanych w oparciu o art. 6§3 kkw Sądy uzyskały możliwość dowolnego, uznaniowego i pozbawionego kontroli instancyjnej zamykania dostępu stron do wszczynania incydentalnych postępowań wykonawczych. Oczywiście jest, że w świetle przepisów Kodeksu karnego wykonawczego w znowelizowanym brzmieniu zachodzi możliwość wydawania także wielu innych niezaskarżalnych postanowień, co jednak nie uprawnia do wnioskowania jakoby wypływała stąd zachęta do działań skierowanych przeciwko uprawnieniom osób skazanych w postępowaniu wykonawczym.

Na marginesie należy też wspomnieć, że chybione było powoływanie się przez skarżącego na przepis art. 7 kkw, gdyż przepis ten w rozpoznawanym układzie procesowym w ogóle nie znajduje zastosowania. Rozstrzygnięcie o pozostawieniu bez rozpoznania wniosku o odroczenie wykonania kary wydał Sąd I instancji jako organ postępowania wykonawczego wymieniony w art. 2 pkt.1 kkw. Z tego też względu rozstrzygnięcie to w ogóle nie mogło być zaskarżone skargą skazanego, o której mowa w art. 7§1 kkw.

Reasumując całokształt naprowadzonych wyżej okoliczności i ustaleń zażalenie wywiedzione przez obrońcę skazanego Mariusza B. nie mogło odnieść skutku oczekiwanego przez skarżącego. Znalazło to swój wyraz w treści niniejszego postanowienia. Utrzymując w mocy zaskarżone zarządzenie Sąd odwoławczy działał w oparciu o art.437§1 kpk w zw. z art. 466§1 i 2 kpk, które to przepisy z mocy art.1§2 kkw znajdują swoje posiłkowe zastosowanie także w postępowaniu wykonawczym.